

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

'Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ 'Αργυροῦ Μεταλλίου τῆς 'Ακαδημίας 'Αθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : 'Ετησίᾳ δραχμὲς 100. 'Εξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνι δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50,
Αμερικῆς δολλάρια 3.— 'Αγγλίας καὶ ὄλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
'Εξάμνηνοι καὶ Τρίμνηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος

'Αθήναι, 17 Σεπτεμβρίου 1938

'Ετος 60όν.—'Αριθ. 42

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ὅσο ἔσκαδαν, τόσο μεγαλύτερο γινόταν τὸ ἐνδιαφέρον τους καὶ τόσο αὐξαναν οἱ ἐλπίδες τους. Ὁ λάκκος γινόταν ὄλο καὶ βαθύτερος, μὰ κάθε φορὰ πού χτυποῦσε ἀπὸ χαρὰ ἡ καρδιά τους, ὅταν ἡ ἀξίνα τους σκόνταβε ἐπάνω σὲ κάτι σκληρό, μόνο ἀπογοήτευση δοκίμαζαν· δὲν ἦταν πο-
τέ τίποτε ἄλλο ἀπὸ καμμιὰ πέτρα ἢ ρίζα δένδρου. Στὸ τέλος μίλησε ὁ Τόμ :

— 'Αφῆσε τὸ φτυάρι, Χώκ. Πάλι λάθος, θὰ κάναμε.

— Μπα, ἢ πῶς ἔμπο-
ρεῖ νὰ κάναμε λάθος ;
'Αφοῦ σημάδεψαμε τὸ μέρος πού πέφτει ἡ σκιά :

— Σάμπως ; ἔγραψε πῶς ἦταν ἀκριβῶς με-
σάνυχτα ; 'Ετσι στὰ κουτούρο τὰ λογαριά-
σαμε. Μπορεῖ νὰ ἦταν πολὺ νωρὶς ἢ πολὺ ἀργά.

Στὴ στιγμὴ ἔπεσε τὸ φτυάρι ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Χώκ.

— Δίκιο ἔχεις, πρέ-
πει νὰ παρατήσουμε τὸ σκάψιμο. Δὲν μπορούμε πο-
τέ νὰ ξέρουμε τὴ σωστὴ ὥρα, κι' ὕστερα νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲ μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ δουλειὰ σὲ τοῦτο τὸ μέρος αὐτὴ τὴν ὥρα, μὲ ὅλα τὰ φαν-
τάσματα πού τριγυρίζουν γύρω μας. Ὅλη τὴν ὥρα πού ἔσκαδα μοῦ φαί-
νόταν σὰν νὰ ἦταν κάποιος ἀπὸ πίσω μου καὶ φοβόμουν νὰ γυρίσω νὰ κοι-
τάξω μήπως τυχὸν καὶ τὸν ἀντικρύσω. Οὐ, ἀκόμη ἀνατριχίλες νοιώθω.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, καῦμένε Χώκ.
'Ασε πού τις περισσότερες φορές, μα-
ζί μὲ τὸ θησαυρὸ θάβουν κι' ἕναν ἄν-
θρωπο γιὰ νὰ τὸν φυλάξῃ.

— Μαννούλα μου !

— Ναί, ναί, ἔτσι εἶναι.

— Τόμ, δὲν μ' ἀρέσουν τὰ πολλὰ νταραβέρια μὲ τοὺς πεθαμμένους. Ὁ-
λο σὲ μπελάδες μᾶς βάζουν.

«Στὸ στοιχειωμένο σπίτι τριγυρίζουν φαντάσματα...»
(Σελ. 369, στ. β')

— Οὔτε κι' ἐμένα.

— 'Εγὼ λέω, Τόμ, νὰ σκεπάζουμε τοῦτον τὸν λάκκο καὶ νὰ σκάψουμε πουθενά ἄλλου.

— Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο λέω, ἀλλὰ πού ;
Γιὰ λίγη ὥρα ἔμεινε σκεπτικὸς κι' ὕστερα εἶπε :

— Ἐέρω ! Στὸ στοιχειωμένο σπίτι !
— Τί λές, μωρὲ Τόμ. Στὸ στοι-
χειωμένο σπίτι τριγυρίζουν φαντά-
σματα, κι' αὐτὰ εἶναι χειρότερα ἀπὸ

τοὺς πεθαμμένους. Εἶναι τυλιγμένα μὲ τὰ σάββανά τους καὶ βγάζουν φω-
τιὲς ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ τὰ κόκ-
καλά τους τρίζουν καὶ σέρνουν πίσω τους καὶ τρεῖς πῆχες ἀλυσσίδες. Ὁχι, ὄχι, Τόμ, δὲ βραστάω νὰ ἰδῶ ἕνα τέ-
τοιο πρᾶγμα.

— Μὰ ἐγὼ δὲ σοῦ λέω νὰ πᾶμε νύχτα. Τὰ φαντάσματα μόνο τὴ νύ-
χτα βγαίνουν. 'Αν πᾶμε ἡμέρα δὲν μποροῦν νὰ μᾶς πειράξουν.

— Ἐέρω γώ ; 'Εγὼ ξέρω πῶς ὁ καθένας, εἴτε μέρα εἶναι εἴτε νύχτα, κάνει ὁλόκληρη βόλτα γιὰ νὰ μὴν περάσῃ κοντὰ ἀπὸ τὸ στοι-
χειωμένο σπίτι.

— Αὐτὸ τὸ κάνουν ἐπειδὴ σκότωσαν κά-
ποιον μέσα στὸ σπίτι αὐτό, ἀλλὰ ἰὸ φάντα-
σμά του δὲν φάνηκε ποτέ, οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. Μόνο ἕνα μικρὸ φῶς φαίνεται πότε-
πότε στὸ παράθυρο. Τὴν ἡμέρα τί φῶς μπο-
ρεῖ νὰ φανῇ ;

— 'Ας εἶναι, ἂς πᾶμε καὶ στὸ στοιχειωμένο σπίτι, μὰ τί νὰ σοῦ πῶ, ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς παίρνεις μεγάλη ἀπό-
φασιν.

Κουβεντιάζοντας ἔ-
φτασαν στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου ἀπ' ὅπου φαί-
νόταν στὸ βάθος τῆς κοιλάδας λου-
σμένο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Στεκόταν μόνο κι' ἔρημο. Ὁ φράχτης γύρω του ἦταν πεσμένος, τ' ἄγρια χέρτα καὶ οἱ πε-
ριπλοκάδες εἶχαν σκεπάσει τις σκά-
λες καὶ τὰ κατώφλια. Ἡ καμινάδα ἦταν πεσμένη καὶ ἕνα μέρος τῆς σκε-
πῆς ἔχασκε ἀνοιχτό. Ὅλα τὰ παρα-
θυρόφυλλα καὶ οἱ πόρτες εἶχαν σα-
πίσει καὶ πέσει καὶ ἀπὸ μέσα μαύριζε

νόταν στὸ βάθος τῆς κοιλάδας λου-
σμένο στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ τὸ στοιχειωμένο σπίτι. Στεκόταν μόνο κι' ἔρημο. Ὁ φράχτης γύρω του ἦταν πεσμένος, τ' ἄγρια χέρτα καὶ οἱ πε-
ριπλοκάδες εἶχαν σκεπάσει τις σκά-
λες καὶ τὰ κατώφλια. Ἡ καμινάδα ἦταν πεσμένη καὶ ἕνα μέρος τῆς σκε-
πῆς ἔχασκε ἀνοιχτό. Ὅλα τὰ παρα-
θυρόφυλλα καὶ οἱ πόρτες εἶχαν σα-
πίσει καὶ πέσει καὶ ἀπὸ μέσα μαύριζε

τὸ ἄδειο ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Τὰ παιδιὰ κράτησαν κάμπωση ὥρα καρφωμένα τὰ μάτια τους ἐπάνω στὸ σπίτι μὲ τὴν ἐλπίδα μήπως ἴδουν τὸ γαλάζιο φῶς, μὰ ἄδικα περίμεναν. Ὑστερα ἔκαναν ἓνα μεγάλο γύρο γιὰ νὰ μὴν περάσουν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κόβοντας ἀπὸ τὸ δάσος ἔφτασαν στὸ χωριὸ καὶ τράβηξαν ὁ καθένας γιὰ τὸ σπίτι του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

Τὸ μεσημέρι τῆς ἄλλης μέρας τὰ παιδιὰ συναντήθηκαν πάλι κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο. Κάθησαν κάμποση ὥρα καὶ κουβέντιασαν κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιό του, ὕστερα ἔσκαψαν λίγο ἀκόμη γύρω ἀπὸ τὴν παλιὰ τρύπα, μέλο πού δὲν εἶχαν σχεδὸν καμμιὰ ἐλπίδα, μὰ ὁ Τὸμ εἶπε πὼς καμμιὰ φορὰ τυχαίνει νὰ εἶναι ὁ θησαυρὸς θαμμένος δυὸ πέντους παραπέρα καὶ νὰ σκάδουν ὥρες καὶ νὰ μὴ βρῇς τίποτε, κι' ἓνας ἄλλος μὲ μιὰ ἀξινιὰ μονάχα νὰ τὸν βγάλῃ ἔξω. Μὰ καὶ πάλι οἱ προσπαθεῖς τους πῆγαν στὰ χαμένα καὶ τότε τὰ παιδιὰ ἔδωκαν τίς ἀξίνες στοὺς ὧλους τους καὶ ἔφυγαν ἀπὸ κεῖνο τὸ μέρος μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι ἔκαναν ὅλα ὅσα ἔπρεπε καὶ πὼς δὲν παρέλειψαν τίποτε ἀπ' ὅσα εἶναι σωστὸ νὰ κάνῃ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ νὰ βρῇ ἓνα θησαυρό.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ στοιχειωμένο σπίτι ἐνοίκων νὰ τοὺς βραίιναι τόσο ἡ βαρεὶὰ σιωπὴ πού ἦταν ἀπλωμένη γύρω καὶ ἡ ἀπέλυτη ἐρημιὰ πού κυριαρχοῦσε, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμή φοβήθηκαν νὰ μπούν. Ὑστερα προχώρησαν σιγά-σιγά κατὰ τὴν πόρτα κι' ἔρριξαν μέσα μιὰ φοβισμένη ματιά.

Ἐίδαν μιὰ κάμαρα πού τῆς ἔλειπε σχεδὸν ὅλο τὸ πάτωμα, πού οἱ τοῖχοι τῆς εἶχαν πέσει καὶ ἦταν ὅλοι σκεπασμένοι ἀπὸ μούσουλιν. Στὴ γωνιὰ ἦταν ἓνα μισογκρεμισμένο τζάκι, κι' ἀντίκρυ μιὰ ἐρειπωμένη σκάλα. Τὰ παράθυρα ἦταν χωρὶς φύλλα καὶ ἀπὸ ὅλες τίς μεριὰς κρέμονταν ἀράχνες. Μπῆκαν σιγά-σιγά ἐνῶ ἡ καρδιά τους χτυποῦσε δυνατὰ, μιλώντας ὅσο πὺθ σιγὰ μπορούσαν τ' αὐτιά τους τεντωμένα φύλαγαν ν' ἀρπάξουν καὶ τὸν παραμικρότερο θόρυβο, καὶ τὰ πόδια τους ἦσαν ἑτοιμα νὰ κάνουν μεταβολὴ καὶ νὰ τὸ βάλουν στὴν τρεχάλα μὲ τὸς ἔδιναν τ' αὐτιά ἢ τὰ μάτια τους τὸ σύνθημα.

Ὡστόσο δὲν ἄργησαν νὰ ἐξαικιωθοῦν μὲ τὸ περιβάλλον καὶ νοιώθοντας πὰς λιγώτερο φόβο ἄρχισαν νὰ ἐξετάζουν τὸ σπίτι θαυμάζοντας τώρα κι' αὐτοὶ οἱ ἴδιοι γιὰ τὸ θάρρος τους πού δὲν τὸ περίμεναν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ τους.

Μιὰ στιγμή τοὺς ἤρθε ἡ ἰδέα ν' ἀνέβουν τὴ σκάλα. Αὐτὸ θῶς ἔλεγε ἔκοβε κάθε υποχώρηση. Ὡστόσο ἔδωσαν κουράγιο ὁ ἓνας στὸν ἄλλον κι' ἀφοῦ ἀκούμπησαν τὰ ἐργαλεῖα τους σὲ μιὰ γωνιά ἀποφάσισαν ν' ἀνέβουν. Ἡ ἰδία ἐρημιὰ καὶ ἡ ἰδία ἐγκατάλειψη βασίλευε κι' ἐπάνω. Σὲ μιὰ γωνιά εἶδαν ἓνα ντουλάπι τοῦ τοῖχου καὶ ἡ θέα του τοὺς γέννησε τίς πιὸ τρελλές ἐλπίδες, μὰ οἱ ἐλπίδες τους ἦσαν ἀπατηλές γιατί τὸ ντουλάπι βρέθηκε ἄδειο. Οἱ φόβοι τους εἶχαν τώρα διαλυθεῖ ὁλόκληρα δὲν φοβόνταν πιά τίποτε καὶ ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ κατέβουν, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Τὸμ κἀναι:

— Σστ! Γιὰ στάσου!

— Τί τρέχει; ψιθύρισε ὁ Χὼκ ἄστρος σὰν πανὶ ἀπὸ τὸν τρόμο.

— Σούτ! ἐκεῖ πέρα; Ἀκούς;

— Ναί, μάννα μου! Τρέχα νὰ φύγουμε.

— Σούτ! Τσιμουδιά, μὴν κουνιέσαι, ἔρχονται κατὰ τὴν πόρτα.

Τὰ παιδιὰ ξαπλώθηκαν μπρούμυτα στὸ πάτωμα καὶ κόλλησαν τὰ μάτια τους στὶς χαρμαῖδες πού ἄφηναν τὰ μισοσάπια σάνιδια ἀνάμεσά τους, περιμένοντας μὲ ἄγωνία καὶ τρέμοντας ὁλόκληρα ἀπὸ τὸ φόβο τους.

Δυὸ ἄντρες μπῆκαν. Καθένας ἀπὸ τὰ παιδιὰ εἶπε μέσα του μὲ τὸς τοὺς εἶδε:

— Ὁ ἓνας εἶναι ὁ γερο-κωφάλαος Ἰσπανός πού ἤρθε δυὸ τρεῖς φορὲς τώρα τελευταῖα στὸ χωριό, τὸν ἄλλον δὲν τὸν ξέρω.

Ὁ «ἄλλος» ἦταν ἓνας βρωμιάρης, κουρελῆς καὶ κακομούτσounος. Ὁ Ἰσπανός εἶχε πυκνὰ ἄσπρα γένια καὶ μακρὰ ἄσπρα μαλλιά πού ἔδωσαν ἀφθονὰ ἀπὸ τὸ φαρδὺ καὶ ἴσιο κἀπέλλο του, Στὴ ράχη του εἶχε ριγμένη μιὰ πελλερὶνα καὶ στὴ μύτη του πράσινα ματογυῖα.

Τὴν ὥρα πού ἐμπαιναν ὁ «ἄλλος» μιλοῦσε μὲ χαμηλὴ φωνή· κάθησαν χάμω, κοίταξαν κατὰ τὴν πόρτα κι' ἐξέκτολθον τὴν ὁμιλία τους.

— Ὁχι, ἔλεγε ὁ «ἄλλος», τὸ συλλογίστηκα πολὺ μὰ δὲν τὸ βροῖσκω σωστὸ. Εἶναι ἐπικίνδυνον.

— Ἐπικίνδυνον! ἔκανε ὁ «κωφάλαος» Ἰσπανός, καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ἔχασαν πού τὸν ἄκουσαν νὰ μιλά. Εἶναι τὸ πιὸ εὐκολο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Ἡ πνοὴ τῶν παιδιῶν στὸ σημεῖο αὐτὸ κόπηκε. Ὁ τρόμος τὰ ἔκανε ὁλόκληρα νὰ παραλύσουν. Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τοῦ Ἰνδιάνου Τζό!

Γιὰ μιὰ στιγμή οἱ δύο ἄνδρες σώπασαν. Ὑστερα ὁ κωφάλαος Ἰσπανός, δηλαδὴ ὁ Τζό, εἶπε:

— Γινόταν τίποτε πὺθ ἐπικίνδυνον

ἀπὸ τὴ δουλειὰ ἐκεῖ πάνω; Καὶ ἔμως βγῆκε τίποτε:

— Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο. Μὴ μοῦ μιλάς τώρα γιὰ μέρος ἐπάνω στὸ ποτάμι, πού οὔτε σπίτι οὔτε γάτα δὲ βρίσκονται.

— Ἀμ' τότε ὑπάρχει τίποτε πὺθ ἐπικίνδυνον παρὰ νὰ ἐρχόμαστε ἐδῶ μέρα μεσημέρι; Ὅποιος μᾶς δῇ θὰ μᾶς υποπτευθῇ.

— Αὐτὸ τὸ ξέρω. Μὰ εἶχαμε καὶ κανένα ἄλλο μέρος πὺθ πρόχειρο ὕστερα ἀπὸ κεῖνη τὴν παλιοδουλειά; Ἐγὼ θῶς θέλω νὰ φῶσω τοῦτο τὸ λημέρι. Θάφω χτὲς μὰ δὲν ἤθελα νὰ μᾶς ἴδουν ἐκεῖνα τὰ παλιόπαιδα πού ἐπαίζαν ἐπάνω στὸ λόφο,

«Κεῖνα τὰ παλιόπαιδα» ἦταν ὁ Τὸμ καὶ ὁ Χὼκ. Τὰ παιδιὰ ἔτρεμαν ὁλόκληρα μὲ τὴ σκέψη πὼς ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τους τὰ εἶχε ἰδεῖ καὶ παρακολοθῇ τὸς ὥρες.

Οἱ δύο κακοῦργοι κάτω ἔβγαλαν τὸ φαργνὸ τους καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε. Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴν ὥρα ὁ Τζό εἶπε:

— Ἀκουσε, σύντροφε, ἐσὺ νὰ πᾶς ἐπάνω στὸ ποτάμι καὶ νὰ περιμένῃς ὥσπου νὰ σοῦ μηνύσω ἢ νὰ πεταχτῶ νὰ σὲ ἴδω. Ἐγὼ θὰ ξαναμπῶ στὸ χωριὸ νὰ ρίξω μιὰ ματιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΩΜΑ ΣΕ ΣΤΩΜΑ

ΠΟΛΥ ΤΟΥ ΠΑΕΙ!

Τὸν καιρὸ πού ὁ στρατὸς μας εἶχε ὅπλο τὸ γκρά—βαφτισμένο ἔτσι ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου ἐφευρέτη του Gras—κάποιος λοχίας, κρατώντας ἓνα τέτοιο ὅπλο στὰ χέρια του, τὸ ἔλυνε καὶ ἔδειχνε στοὺς νεοσὺλλεκτους ἓνα-ἓνα τὰ κομμάτια του καὶ τοὺς ἐξηγοῦσε πὼς τὸ λένε τὸ καθένα, σὲ τί χρησιμεύει καὶ πὼς καθαρίζεται.

Στὸ τέλος, τοὺς παρουσίασε μιὰ μικρὴ βίδα καὶ τοὺς εἶπε:

— «Τοῦτο ἐδῶ λέγεται κοχλίας τοῦ ἀνασταλτικοῦ τοῦ κινητοῦ οὐραίου».

Ἐνας στρατιώτης τότε ἀπὸ τὴν Ζάκυνθο, πού τὸν ἄκουε μὲ προσοχή, τὸν ρώτησε μ' ἐκείνη τὴν εὐθυμὴ διάθεση πού ἔχουν ὅλοι οἱ συντοπίτες του καὶ μὲ τὴν ἰδιαίτερη προφορὰ τους τὴν γεμάτη μουσικὸς τόνους:

— Πῶς τῆπες, κυρ-λοχία, πὼς τῆπες, γιὰ ματαπὲς το, παρακαλῶ.

Καὶ ὅταν τὸ ξανάκουσε, εἶπε:

— ὦ! κυρ-λοχία, νὰ μὲ συμπαθᾷς, μὰ γι' αὐτὸ τὸ μπουκουνάκι, τὸ σίδερο, ἓνα πετροκάλυθο λόγια; Πολὺ τοῦ πᾶει!

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚΘΕΣΙΣ ΙΔΕΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΠΛΗΣΙΑΖΟΥΝ οἱ εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις γιὰ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τίς Παιδαγωγικὲς Ἀκαδημίες. Προχτὲς διάβαζα στὴν ἐφημερίδα τὸ διάταγμα μὲ τοὺς ὅρους αὐτῶν τῶν διαγωνισμῶν καὶ τὰ μαθήματα πού θὰ ἐξεταστοῦν οἱ υποψήφιοι. Παρατήρησα λοιπὸν πὼς τὸ πρῶτο, τὸ κυριώτερο, εἶναι ἡ «ἐκθεσις ἰδεῶν». Σ' ὅποιον Σχολεῖο ἢ σ' ὅποιον Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου θέλει κανένας νὰ εἰσαχθῇ, μιὰ ἐκθεση θὰ υποχρεωθῇ πρῶτα νὰ γράψῃ. Γιὰ τὴ Φιλολογικὴ Σχολὴ π. χ. τὰ ἐξεταστέα μαθήματα εἶναι ἑλληνικά, ἱστορία καὶ, πρῶτα, «ἐκθεσις ἰδεῶν». Γιὰ τὴ Φυσικὴ ἢ τὴ Μαθηματικὴ, εἶναι: μαθηματικά, φυσικὴ, χημεία καὶ, πρῶτα, «ἐκθεσις ἰδεῶν». Κι' ἔτσι γιὰ ὅλες: τὰ εἰδικὰ μαθήματα καθεμιᾶς καὶ, σὰ γενικόν, κοινὸ γιὰ κάθε Σχολή, ἡ «ἐκθεσις». Πολὺ σωστά! Γιατί ἀπὸ μιὰ ἐκθεση θὰ φανῇ καὶ θὰ κριθῇ ἡ μόρφωσις κι' ἡ ἀξία τοῦ υποψήφιου, τί ξέρει, πὼς σκέπτεται, πὼς ἐκφράζεται, πὼς γράφει. Ἡ ἐκθεση εἶναι μιὰ ἐξέταση καὶ στὴ γλῶσσα, καὶ στὴν ὀρθογραφία—γιατί ὅχι καὶ στὴν καλλιγραφία;—καὶ στὴ γνώση, καὶ στὶς γνώσεις, καὶ στὴ λογικὴ, καὶ στὴ φαντασία, καὶ γενικὰ σὲ κάθε φυσικὸ διανοητικὸ προτέρημα, μὰ καὶ σὲ κάθε ἐπικτητο, σὲ κάθε καλλιέργεια.

Θυμᾶστε τὸ κακὸ πού ἔγινε τὰ τελευταῖα χρόνια μὲ τὸ «κῦμα τῆς ἀμαθείας», μὲ τίς ἀπίστευτες ἀνορθογραφίες πού ἔκαναν καὶ τίς «οὐρανομήχεις» ἀνοησίες, πού ἔγραφαν οἱ τελειόφοιτοι τῶν Γυμνασίων; Ἐ, αὐτὰ πού τὰ βρῆκαν οἱ ἐφημερίδες πού τὰ δημοσίευαν ἐπὶ ἡμέρες, κι' ὁ κόσμος ξεκαρδίζετο ἀπὸ τὰ γέλια κι' ἐλεηνολογοῦσε; ἤ τις «ἐκθέσεις ἰδεῶν» ἀπὸ τίς εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις, πού τίς ἀνακοίνωνε ἡ Πρυτανεία, γιὰ νὰ δειχθῇ ἡ «οἰκτρὰ κατάσταση» καὶ νὰ ληφθοῦν μέτρα γιὰ μιὰ βελτίωσις. Οἱ «ἐκθέσεις» αὐτὲς ἦσαν τὸ βαρόμετρο κι' ὁ καθρέφτης. Γιατί, καθὼς εἶπαμε, ἀπὸ μιὰ ἐκθεση πού θὰ γράψῃ μόνος του, ἐκ τοῦ προχείρου, ἀδοκίμητος, φαίνεται τί εἶναι καὶ τί ἀξίζει ὁ μαθητής. Τί σπουδαῖο, ἀλήθεια, μάθημα! Μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς κλείνει μέσα του ὅλα τὰλλα. Ὅ, τι μαθαίνει στὸ σχολεῖο ὁ μαθητής, ἀπὸ γραμματικὴ ὡς ἱστορία, ἀπὸ λογοτεχνία ὡς γεωγραφία, κι' ἀπὸ λογικὴ ὡς ψυχολογία, θὰ τὸ χρησιμοποίησιν

καὶ θὰ τὸ δείξῃ γράφοντας μιὰ ἐκθεση, ἓνα θέμα πού τοῦ δίνουν.

Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν ἀρκοῦν ὅσα μαθαίνει ἓνα παιδί στὸ σχολεῖο. Ὅπως καὶ γιὰ πολλὰ ἄλλα μαθήματα, χρειάζεται καὶ γι' αὐτό—γι' αὐτὸ προπάντων—προγυμναστής. Καὶ τὰ διαπλάσθηλα εἶναι προνομιοῦχα κι' εὐτυχισμένα πού ἔχουν προγυμναστή τὴν Διάπλασι. Φοιτώντας στὸ Παιδικὸ αὐτὸ Πανεπιστήμιο, ὅπως τὴν ὀνόμασε ὁ ποιητὴς κ. Κωσταντίνιδης—τὸ διαβάσατε προχτὲς στὴν Ἀλληλογραφία τῆς—μαθαίνει νὰ σκέπτεται, νὰ συγκεντρώνῃ τίς ἰδέες του καὶ

νὰ τίς ἐκφράξῃ μὲ τάξη, μὲ σειρά καὶ μὲ ὕψος. Ἀποκτᾷ ἀκόμα ἰδέες καὶ γνώσεις. Καὶ γυμνάζεται γράφοντας γράμματα στὴ Διάπλασι, συνθέτοντας κομμάτια γιὰ τὴ Σελίδα, λαβαίνοντας μέρος στοὺς ποικίλους Διαγωνισμούς, καὶ προπάντων διαβάζοντας τὴν ὕλη τοῦ περιοδικοῦ, πού συντάσσεται ἀπὸ δόκιμες πέννες μὲ προσοχὴ κι' ἐπιμέλεια. Γι' αὐτὸ τὰ Διαπλάσθηλα διαπρέπουν κατὰ κανόνα στὸ μάθημα τῆς «ἐκθέσεως ἰδεῶν». Κι' ὅταν δίνουν εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις στὰ Πανεπιστήμια, θριαμβοῦν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

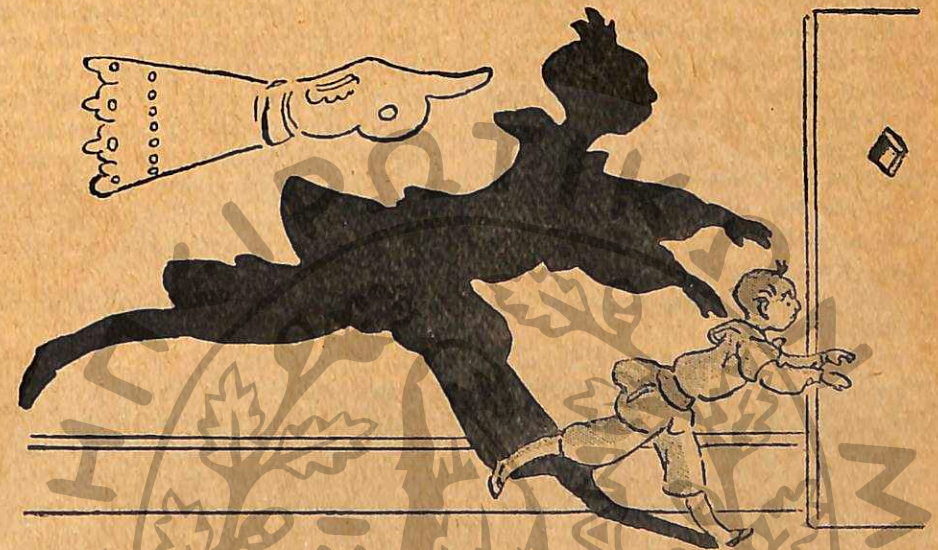
Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΘΕΛΕΙ—Ο ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΓ'

Ἐκεῖ ἔμπνησε, Ἀλλὰ πέρασαν κάμποσες στιγμὲς ὥς νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ καταλάβῃ πὼς εἶχε ἰδεῖ ἓνα φοιτῶν ὄνειρο. Ψέμματα λοιπὸν ἦταν ὁ κ. Τανάλιας μὲ τὴν τανάλια του! Κι' ὁ φόβος τοῦ πέρασε. Μὰ ὁ πόνος τοῦ ἔμεινε. Τὸ δόντι του τὸν εἶχε ξαναπιάσει στ' ἀλήθεια. Οὔτε τὸ κρύο τὸν ὠφέλησε οὔτε τὸ ζεστό. Ἐπρεπε νὰ βοῇ κατὶ ἄλλο.

Τότε θυμήθηκε πὼς ὠφελεῖ τὸ ρούμι, τὸ κονιάκ, τὸ οὔζο, κι' ὅ, τι ποτὸ καίει. Θυμήθηκε ἀκόμα πὼς πεινοῦσε, γιατί τὸ βράδυ δὲν εἶχε βάλει

στὸ στόμα του μπουκιά. Καὶ σκέφτηκε νὰ πάῃ στὸ κελλάρι, νὰ φάῃ καὶ νὰ πιῇ.

Ἀλλὰ τὸ κελλάρι ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὴν κάμαρά του, τὸ σπίτι σκοτεινόν, κι' ὁ Κωστάκης φοβόταν... τὰ φαντάσματα. (Κι' ἴσως τὰ φαντάσματα—τί ἀνοησία του!—τὰ φοβόταν περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν τανάλια.) Τί νὰ κάμῃ; Νὰ πάῃ; κακὰ νὰ μείνῃ; χειρότερα. Καὶ τὰποφασίζει.

Βγαίνει στὸ διάδρομο, πού μὲς φωτίζεται ἀπὸ τὸ φεγγάρι—ἔχει ἓνα παρὰθυρὸ μὲ χρωματιστὰ τζάμια—καὶ κοιτάζει: Μὴν εἶναι κανένα φάντασμα; Ἀ! τ' εἶναι τὸ χέρι ἐκεῖνο στὸν τοῖχο, πού λὲς καὶ θέλει νὰ τὸν ἀρπάξῃ; Ἀμ' ὁ πελώριος μαῦρος ἐκεῖνος ἥσκιος πού λὲς καὶ θέλει νὰ τὸν καταπιῇ; Τὸ βάλεν στὰ πόδια. Ὁ ἥσκιος—πού εἶναι ὁ δικός του—τὸν κυνηγᾷ. Τὸ χέρι δὲν τὸ βλέπει. Καὶ μὲ μιὰ ξεφρενιασμένη τρεχάλα, φτάνει καὶ χώνεται στὸ κελλάρι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΤΑΝ ΑΝΑΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΜΑΜΜΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΜΑΧ ΒΕΓΟΥΕΝ — ΒΡΑΒΕΙΟΝ «ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ»

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Δίχως άλλο ο Νταρλιέ δεν ήταν απόλυτα βέβαιος για την υποδοχή που θα τους έκανε ο Λαρζάκ. Πέντε λεπτά πέρασαν. Τέλος η πόρτα άνοιξε πάλι, ο καθηγητής Λαρζάκ παρουσιάστηκε. Από την πρώτη στιγμή έδινε την εντύπωση ενός ηφαιστείου που είναι έτοιμο να εκραγή. Είχε το μέτωπό του ζωωμένο και κοίταζε πάνω από τα γυαλιά του, που τα φορούσε χαμηλά στη μύτη του.

— Περάστε σās παρακαλώ, είπε. Ο Νταρλιέ έκανε τις συστάσεις. Χωρίς να προσέξει διόλου τον Αμερικανό, ο καθηγητής στράφηκε άμέσως στον Μουζέν.

— Θα σās ζητήσω την άδεια μια μέρα να έρθω στο εργαστήριό σας και να παρακολουθήσω τα πειράματά σας. Κάνετε μια ανακάλυψη, που... δεν βρίσκω λόγους να τη χαρακτηρίσω... είναι απλούστατα υπέροχη. Πρεσβέθηκα στην ανακοίνωση που κάνατε στην Ακαδημία, αλλά ήμουν πολύ μακριά και δεν έδλεπα καθόλου καλά.

Κι γελώντας πρόσθεσε :

— Έκεινη όμως η διαβολομαϊμού σας μου πέρασε έκρηκτος πάνω από το κεφάλι μου και σās βεβαιώνω πως δεν ήταν καθόλου ευχάριστο. Αλήθεια, ξέρετε τί απόγινε η μαϊμού σας ;

— Να σās πω την αλήθεια, όχι. Και η μαϊμού και ο σκύλος και η γάτα έφαγνίστηκαν. Υποθέτω πως θα μου τους άρπαξαν τίποτε ένθουσώδεις θαυμαστές.

— Δεν μπορώ να σās δώσω καμια πληροφορία ούτε για το σκύλο σας, ούτε για τη γάτα σας, μπορώ όμως να σās βεβαιώσω ότι η μαϊμού σας βρίσκεται λαμπρά στην ύγεια της. Γιατί τη μάζεψα εγώ. Βρίσκεται τώρα εδώ, στο εργαστήριο και όταν την βλέπει κανείς δεν θα φαντασθή ποτέ πως την είχατε παγώσει. Της τα συγχωρώ όλα γιατί ήταν νεκρή κι αναστήθηκε, μά είναι στ' αλήθεια ανυπόφορη. Μου έκανε χίλια κομμάτια μια κρυστάλλινη βιτρίνα, έπαξε με κάτι λίθινα έργαλεία της παλαιολιθικής εποχής που μου τάφει από την Κίνα και χτēs λίγο έλειψε να μου τσακίση ένα κρανίο του Νεάντερταλ. Υστερα απ' αυτό καταλαβαίνετε βέβαια πως αποφασίσαμε να την δέσουμε.

— Δεν έχετε παρά να μου την δώσετε για να την ξαναπαγώσω πάλι, έτσι θα μείνει ήσυχη.

Η πρόταση αυτή έκανε τον Λαρζάκ να γελάσει :

— Σύμφωνοι, είπε, θα σās την φέρω μια απ' αυτές τις ημέρες και θα την παγώσετε μπροστά μου.

— Άκουσε, έκανε ο Νταρλιέ, κόβοντάς τον, δεν θέλω να σās κάνουμε να χάνης την ώρα σου. Χτēs μου μίλησε για κάτι παγωμένα μαμμούθ που βρέθηκαν στη Σιβηρία.

— Ορίστε, είπε ο Λαρζάκ, παίρνοντας ένα φύλλο χαρτί. Ο διοικητής της περιφέρειας της Γιακούτσκ ανήγγειλε στην κεντρική διοίκηση ότι στην έπαρχία Κολύμνα ανακαλύφθηκε ένα μαμμούθ μέσα στους πάγους διατηρημένο σε λαμπρή κατάσταση. Οι κυνηγοί που το ανακάλυψαν είπαν πως στα μέρη αυτά θα βρίσκονται άσφαλως και άλλα ζώα θαμμένα μέσα στους πάγους. Μά ούτε είναι και να το σκέπτεται κανείς να πάη εκεί.

— Γιατί ;

Αυτές που είχε μιλήσει ήταν ο Τώκετ.

— Γιατί ; Διότι απλούστατα είναι στην άλλη άκρη του κόσμου, σε μια χώρα άπέραντη, παγωμένη και χωρίς καμια συγκοινωνία, έκανε ο Λαρζάκ παίρνοντας φωτιά. Τί, νομίζετε πως θα μπήτε στον ήλεκτροικό σιδηρόδρομο και θα πάτε στη Σιβηρία όπως πάτε για να κάνετε ένα περίπατο στο δάσος της Βουλώνης ; Για ορίστε μια ματιά στο χάρτη και τότε μου μιλάτε.

— Μάλιστα, ως συμβουλευθούμε το χάρτη.

— Σοβαρά θέλετε να πάτε στη Σιβηρία ; φώναξε ο Λαρζάκ.

Ο Νταρλιέ μπήκε στη μέση.

— Δεν πρόλαβα να σοι εξηγήσω, είπε. Ο κ. Τώκετ θέλει να οργανώσει μια αποστολή στη Σιβηρία.

— Για να κάνη τί ;

— Για να αναστήση ο κ. Μουζέν το μαμμούθ.

— Καλὲ αυτό είναι τρέλλα, έκανε ο Λαρζάκ έξω φρενών.

— Μά εσὺ ο ίδιος μου το είχες πει, τόλμησε να πη δειλά ο Νταρλιέ.

— Καλὲ και το πήρες στα σοβαρά ; Έγώ το είπα έτσι γι' άστείο. Αν κατάλαβα καλά από τα πειράματά του κ. Μουζέν, το ζώον για ν' αναστηθή πρέπει να βρίσκεται σε απόλυτως καλή κατάσταση. Έ, κανένα μαμμούθ απ' όσα βρέθηκαν ως τώρα δεν ήταν άκέραιο. Σ' όλα είχε άρχισει λίγο ή πολύ η αποσύνθεση. Βγάλε πως έχουν περάσει δεκάδες

χιλιάδες χρόνια από τότε που κλείστηκαν από τους πάγους. Πως φαντάζεσαι λοιπόν πως μπορεί ν' αναστηθή ένα τέτοιο ζώον ; Είσαι πολύ άφελής.

Ο Νταρλιέ είχε αποστομωθεί. Ο Τώκετ όμως δεν έχασε το θάρρος του :

— Είσαθε βέβαιος κ. καθηγητά, είπε, πως δεν υπάρχουν μαμμούθ απόλυτα διατηρημένα ;

— Πάντως ως τα τώρα δεν βρέθηκε κανένα, τον έκρινε ο Λαρζάκ ξερά.

Η θύελλα έτοιμαζόταν να ξεσπάσει. Μά ο Τώκετ έκανε σαν να μην το αντιλαμβάνόταν. Είχε άνοιξει την σιγαροθήκη του έβγαλε ένα τσιγάρο και άρχισε να το καπνίζει.

— Το λάθος είναι του κ. Νταρλιέ, είπε, που δεν εξηγούμαι καλά, γιατί μου ούστησε να μη σās πω πολλά λόγια έπειδή θυμώνετε εύκολα. Ακολούθησα τις συμβουλές του και πάλι φαίνεσθε θυμωμένος. Γι' αυτό μου φαίνεται πως πρέπει να σās δώσω να καταλάβετε τί θέλω. Έρθα χτēs από τη Νέα Υόρκη. Διάβασα στις έφημερίδες για τα πειράματα του κ. Μουζέν και σκέφθηκα πως για να είναι απόλυτος ή έπιτυχία πρέπει να δοκιμάση τη μέθοδό του και σε άνθρωπο. Για φαντασθήτε τί έχει να κερδίση ο κόσμος απ' αυτήν. Για ένα μεγάλο ταξίδι π. χ. δεν θα χρειαζόταν να παίρνουν μαζί τρόφιμα παρά μόνον για το πλήρωμα. Τους επιδάτες θα τους πάγωναν όλους και στο λιμάνι που θ' αποβιβάζονταν θα τους ξεπάγωναν. Σας έπαναλαμβάνω πως οι συνέπειες για την ανθρωπότητα θα ήταν ανυπολόγιστες. Μά ο κ. Μουζέν δεν ήθελε να πειραματισθή επάνω μου. Τότε ήρθε ο κ. Νταρλιέ και είπε για τα μαμμούθ και εγώ σκέφθηκα πως αυτό το πείραμα θα ήταν ίσως άκρως πιο ενδιαφέρον. Για τα έξοδα μη σās νοιάζει. Θα τα αναλάβω εγώ όλα γιατί αγαπώ την έπιστήμη. Έλπίζω τώρα, κ. Λαρζάκ, ότι έξηγήθηκα κι' ουι δεν έχετε πια λόγους να είσαθε θυμωμένος.

Και με τα λόγια αυτά άπλωσε το χέρι του στον Λαρζάκ που είχε σαστίσει δρότελα και κοίταζε τότε τον Νταρλιέ, τότε τον Μουζέν, τότε την Ναδία.

— Είσαθε περίεργος τύπος, είπε. Και πρώτα απ' όλα, έχετε ιδει ποτέ σας μαμμούθ ; Όχι. Λοιπόν έλατε μαζί μου να σās δείξω ένα που είναι μοναδικό σ' όλο τον κόσμο. Δεν το έχετε ούτε στην Αμερική. Δεν το δείχνω σε κανένα, μά για σās θα κάνω εξαίρεση.

Και με τα λόγια αυτά άπλωσε το χέρι του στον Λαρζάκ που είχε σαστίσει δρότελα και κοίταζε τότε τον Νταρλιέ, τότε τον Μουζέν, τότε την Ναδία.

— Είσαθε περίεργος τύπος, είπε. Και πρώτα απ' όλα, έχετε ιδει ποτέ σας μαμμούθ ; Όχι. Λοιπόν έλατε μαζί μου να σās δείξω ένα που είναι μοναδικό σ' όλο τον κόσμο. Δεν το έχετε ούτε στην Αμερική. Δεν το δείχνω σε κανένα, μά για σās θα κάνω εξαίρεση.

Ο Λαρζάκ άνοιξε μια πόρτα, μά μόλις πάτησε το πόδι του στο κατώφλι έβαλε μια φωνή άπελπισίας και ώρμησε μέσα' όλοι τον ακολουθήσαν. Έπάνω σ' ένα μεγάλο τραπέζι βρισκόταν τοποθετημένο το βαλσαμωμένο κεφάλι ενός μαμμούθ και στην κορυφή του ήταν έγκαταστημένη μ' ελατή τη βολή της μια μαϊμού. Είχε τραβήξει το πάνινο κάλυμμα που σκέπαζε το κεφάλι για να το προφυλάττη από τη σκόνη και με τα νύχια της ψαχούλευε μέσα στην πυκνή χείτη του προϊστορικού θηρίου σαν να έψαχνε να βρη κανένα ζώο.

— Άχ την κακούργα, πάλι λύθηκε φώναξε ο Λαρζάκ. Και τώρα θα μου μαθήση το μαμμούθ μου. Και άρπάζοντας ένα μακρύ χάρκα έτρεξε να πιάση τη μαϊμού, που βλέποντας πως τα πράγματα έπαιρναν άσχημο δρόμο, κατέθηκε σαν άστραπή από το κεφάλι του μαμμούθ και σκαρφάωσε στο επάνω πάτωμα της βιβλιοθήκης ρίχνοντας μια δόκλρηρη στίβα βιβλία. Ο Λαρζάκ χείδεψε με συγκίνηση το κεφάλι του μαμμούθ.

— Εύτυχως, το καταραμένο ζώον δεν πρόφτασε να κάνη ζημιά, είπε.

— Έννοια σου, πρόσθεσε, και θα σε πάω αύριο στο κ. Μουζέν για να σε ξαναπαγώση. Σας παρακαλώ κ. Μουζέν αν μπορείτε κατεβάστε την, γιατί κάτι θα μου σκαρώση πάλι. Με μερικά καρύδια και φουντούκια ο Μουζέν κατάφερε να κατεβάση τη μαϊμού από το καταφύγιό της και να

την πιάση' από την άκρη της άλυσίδας που είχε κόψει. Άφου την έδεσε πάλι και τη στερέωσε στη θέση της ο Λαρζάκ ήσυχασμένος γύρισε πίσω στο μαμμούθ του, όπου βρήκε τον Τώκετ να στέκεται και να το κοιτάζει θαμπωμένος.

— Σαν ζωντανό φαίνεται ! έκανε.

Ο καθηγητής κολακευμένος μάλαχσε.

— Πραγματικώς είναι καλή δουλειά, είπε. Για το μαμμούθ αυτό, πρόσθεσε, οργανώθηκε ειδική αποστολή που κακοπάθησε επί μήνες δόκλρηρους στη Σιβηρία έως ότου το ανακαλύψη και μου φέρη εδώ αυτό το κεφάλι.

— Εγώ δεν θα σās φέρω μονάχα ένα κεφάλι, αλλά ένα δόκλρηρο μαμμούθ και μάλιστα ζωντανό, είπε ο Τώκετ. Αν θέλετε μάλιστα θα σās το ανεβίσω εδώ επάνω στο εργαστήριό σας.

— Για όνομα του Θεού, λυπηθήτε τις σκάλες του Μουσείου, έκανε μισογελώντας ο Λαρζάκ.

Μά ο Τώκετ χωρίς να προσέξει την έλκφριά ειρωνεία του εξακολούθησε :

— Εξέρω πως σεις οι έπιστήμονες, είσατε άνθρωποι που δεν σās θαμπώνει ο πλούτος και ξέρω μάλιστα πως με περιφρονήτε κάπως για τα χρήματά μου. Γι' αυτό έγώ δεν σκοπεύω να σās προσφέρω χρήματα, αλλά να θέσω στη διάθεσή σας β.τι χρειάζεται για να οργανωθή μια έπιστημονική αποστολή στη Σιβηρία.

Συνεννοηθήτε εσεις οι τέσσερις και όταν συμφωνήσετε σε όλα, και αποφασίσετε, μου ανακοινώνετε τις αποφάσεις σας. Το μόνο που ζητώ από σās είναι να μου κάνετε τη χάρη να με πάρετε μαζί σας.

(Ακολουθεί)

KIMON ALKIDHS

ΠΡΑΚΤΙΚΑ

ΟΙ ΜΗΝΕΣ ΣΤΟ ΧΕΡΙ

Ποιοι μήνες έχουν 30 ημέρες και ποιοι 31 ; Δεν είν' εύκολο να θυμάται κανένας και κάθε φορά πρέπει να ψάχνη στο Ημερολόγιο. Οι πατέρες μας όμως, που δεν είχαν τόσο πρόχειρα τα Ημερολόγια, το έδρισκαν με τον ακόλουθο πρακτικό τρόπο :

Έκαναν το ένα χέρι τους γούθο, κι' έκει πού τελειώνει η παλάμη για ναρχίσουν τα δάκτυλα και σχηματίζεται μια κυματιστή γραμμή από έσοχες (κόμπους) και έσοχες (λακκάκια). πατούσαν διαδοχικά με το δάκτυλο του άλλου χεριού ένα κόμπο κι' ένα λακκάκι, άρχίζοντας από τον πρώτο κι' ονοματίζοντας τους μήνες κατά σειρά : Ιανουάριος, Φεβρουάριος, Μάρτιος και καθεξής. Άμα έφταναν στον τελευταίο κόμπο, που αντιστοιχούσε με τον Ιούλιο, ξαναγύριζαν στο πρώτο, που αντιστοιχούσε τώρα με τον Αύγουστο, κι' εξακολουθούσαν.

Λοιπόν, κάθε μήνας που έπεφτε σε κόμπο, θα είχε 31 ημέρες και κάθε μήνας που έπεφτε σε λακκάκι, θα είχε 30 (κι' ο Φεβρουάριος 28). Δοκιμάστε το.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ

Μέλλων άρχηγός

Στιγγιλίτσα

Πεισματάρα

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑ ΜΗΤΡΙΚΗΣ ΣΤΟΡΓΗΣ

Είχα βγει στην αυλή μας μετά το μεσημβρινό φαγητό και παρακολουθούσα μια πολύχρωμη πεταλούδα που έπαιζε πετώντας από λουλούδι σε λουλούδι, μέσα σ' ένα δλόχροσο ξαρινό ήλιο φως, που έκαμνε τις φτερούγες της να λαμπυρίζουν σε διάφορους χρωματισμούς σαν να την έβλεπα μες' από ένα κρύσταλλο πολυελαίου.

Λίγες στιγμές κράτησε αυτό το πανόραμα, γιατί η πεταλούδα μου μ' άφησε γρήγορα για να πετάξει σ' άλλους κόσμους, ίσως πιο όμορφους. Έφριξα τότε αδιάφορη τη ματιά μου στα δεκατέσσερα μικρά πουλάκια μας, που μ' ας χάρισε η κλωσά μας έδω και δεκαπέντε ημέρες και πού λίγο μακριά από τη μητέρα τους άνωποτα ήλιόζονταν μέσα τ' ένα μικρό λάκκο, πασπαλεύοντας το χώμα με τα μικρά ποδαράκια τους· κι' έτσι όπως ήταν συναγμένα σαν ψεύτικα, σαν ζωγραφιές, μ' έκαναν να τα λαχταρώ και να θέλω να τα πιάσω, όσα μπορούσα, να τα χαϊδέψω, να τα φιλήσω, να τα χορτάσω.

Δέν άργησα να τ' αποφασίσω και να, σαν σίφονιας δομάω κατ' έπάνω τους· και πριν εκείνα τα καίμενα καταλάβουν τον κίνδυνο είχα πιάσει στα χέρια μου δυο χαριτωμένα άσπροκίτρινα πουλάκια, που με τα ζωηρά ματάκια τους και τις φιλές φωνίτσες τους έδειχναν τον τρόπο τους για το κακό συναπάντημα. Μά εγώ τα είχα βάλει κιάλας στα χείλη μου, και με λόγια χαϊδευτικά και με φιλιά στο μικρό τους κεφαλάκι προσπαθούσα να τα καθησυχάσω όταν—Θεέ μου!—βλέπω μπροστά στα μάτια μου τη μητέρα τους την κλωσά μας, που μ' ένα τεράστιο πέταγμα με τις φτερούγες ανοιγμένες και έσπληνη, έφριχτε κατ' έπάνω μου για να έλευθερώσει τους δυο αγαπημένους τους σκλάβους μου.

Δέν είναι ανάγκη βέβαια να σ' ας πω, πώς αυτόματα άφησα κάτω τα δυο πουλάκια, γιατί ό τρόμος μου ήταν πιο μεγαλύτερος από τον δικό τους.

Τά πήρε κοντά της σπρώχνοντάς τα με τις άνοιγμένες φτερούγες της και διαρκώς στριφογυρίζοντας γύρω μου με κοιτούσε κατάματα, άγριεμένη, έτοιμη να μου έπιτεθώ και πάλι, αν τολμούσα να πειράξω τα παιδιά της. Ύστερα τραβήχτηκε σε μία γωνία της αυλής, τα φώναξε κοντά της με μερικές ιδιόρρυθμες κραυγές της, και τ' άβαλε όλα από κάτω από τις φτερούγες της, που τις κρατούσε πάντα ανοιγμένες, σαν άσπιδες για να τα προσφυλάξω από τον κίνδυνο.

Αποτραβήχτηκα κι' εγώ λίγο, και τότε την είδα να σηκώνεται ξεθαρρεμένη και να τα οδηγεί σ' ένα εκεί κοντά με-

κρό δοχείο, πούχε το φαί τους—μερικά σπυριά κομμένο σάρι.—Άρχισε να ραμφίζει ένα-ένα σπυρί· και να τούς το ρίχνει μπροστά τους, και πάλιν να το ραμφίζει μέχρις ότου κι' εκείνα έκαναν το ίδιο, χωρίς ή μάνα να τρώω έστω κι' ένα σπυρί.

Μ' όλο τον τρόπο που είχα ακόμη δέν μπόρεσα να μη θαυμάσω την άγάπη της για τα παιδιά της· και είπα:

«Καθμένη μάνα, άθνατη μάνα, παντού, όπου κι' αν σε συναντήσω κανείς και μέσα στους ανθρώπους μά και μέσα στα ζώα ακόμη, θα προκαλή πάντοτε τον σεβασμό για τη μεγάλη σου στοργή, για το μεγάλο σου πόνο, για τη μεγάλη σου μητρική κορδιά, που θα σ' άνεβάξω πάντα πολύ ψηλά μέσα στη συνειδησή μας σαν μία άγια μ' ένα φωτισμένο φάνο, πού, άλήθεια, σου άξίζει!»

Μυρωμένη Αύγούλα [Β]

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Θέλησα να κάνω ένα πρωινό περίπατο στο δάσος και βγήκα την ώρα που ή φύση ξυπνούσε απ' το νυκτερινό της ύπνο. Ο ήλιος υψώθηκε κιάλα στο καθάριο στερέωμα σέρνοντας πίσω του έναν όγκο χρυσάφι για να το ρίξει σ' όλη τη φύση τριγύρω.

Δέν ξέρω γιατί, μά σήμερα μου φαίνεται ό ούρανός πιο γαλάσιος, το δάσος πιο πράσινο, ή αντικρινή θάλασσα πιο σμαραγδένια και γενικώς όλα τριγύρω μου είναι πιο χαρούμενα, πιο γελαστά από άλλοτε.

Τά τραλά τζιτζικία δέν παύουν το μονότονο τραγούδι τους και τα πουλιά στα δέντρα ψάλλουν μύρια χαρωπά τραγούδια. Ένα σκυλί πέρα γαυγίζει... τάν-τάν ό ύλοκόπος σκίζει ένα ύψλο... Τ' άγέρι χαϊδεύει ήσυχα τα φύλλα, και τα πενιφόφυλλα πέφτοντας κάνουν ένα πλούσιο πράσινο γιαλιστερό χαλί...

Τί δημοφιλής μου είναι το πρωί στο δάσος!...

Ζακυνθινούλα [Β]

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Πόσο μ' άρέσει ή θάλασσα! Νά την κοιτάζω, άπλωμένη μπροστά μου, ήσυχη ή τρικυμισμένη· να πλέω, σχίζοντάς την απάλα αν είμαι σε βάρκα, βαθιά αν είμαι σε βαπόρι.

Άλλά προπαντός μ' άρέσει να μπαίνω μέσα της, να την αισθάνομαι να μ' άγκαλιάζει απαλά, προσπαθώντας με τα δροσερά νερά της να με παρηγορήσει για την κακία των καυστικών ακτίνων του ήλιου.

Γιαυτό, μόλις τέλειωσαν οι έξετάσεις άμέσως άνοιξαν τα μπάνια και τα σπατάγια για να βγούν από τη ναφθαλίνη τα μπανιερά, τα παπούτσια και οι σκούφες. Τί εύτυχία που αισθάνθηκα όταν βρέθηκα έτοιμη για μπάνιο στην άμου-

διά! Πώς δροσίστηκαν, στο νερό τα πόδια που είχαν καεί στη ζεστή άμμο! Σιγά-σιγά προχωρούσα και ή θάλασσα όλο-ένα μ' έβρεχε περισσότερο. Δέν είχα όμως το θάρρος να βουτήξω έντελώς στο νερό. Πήρα φόρα μία δυο φορές και κοντοστάθηκα· ένας άδριοςτος φόβος με κρατούσε. Τέλος αποφάσισα και έπεσα. Ού, τί κορμό, την πρώτη στιγμή. Γρήγορα όμως ξεστάθηκα και τότε αισθάνθηκα τόσο ελαφριά, σαν πούπουλο. Έπειτα δοκίμασα να κολυπήσω. Τό είχα ξεχάσει άραγε το κολύμπι; γιατί δέν είχα κάνει πέρυσι ούτε ένα μπάνιο. Ά όχι, τό θυμόμουν άκόμη. Μόνο που κουράστηκα γρήγορα. Μά αυτό δέν έχει σημασία· έχω τρεις μήνες στη διάθεσή μου να τό συνηθίσω πάλι.

Άπτερος Νίκη [Γ]

Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΟ ΠΡΩΤΙ

Σήμερα έξυπνησα πιο ένωρίς από τις άλλες φορές, δέν ξέρω και εγώ γιατί. Σηκώνομαι και άνοίγω τό παράθυρό μου, ρίχνοντας ένα βλέμμα στην ωραία φύση που σιγά-σιγά αλλάζει χρώματα με την άνατολή του ήλιου.

Κάθομαι λίγο και παρατηρώ γύρω μου. Όλα τα παράθυρα είναι ακόμη κλειστά και στο δρόμο άπλώνεται μεγάλη ήσυχία, μόνο από μία μεριά άκούγεται πρώτη ή φωνή του γαλατά και μερικοί εργατικοί με τα φτιάκια στον ώμο, που πηγαίνουν στην δουλειά τους.

Έτσι καθισμένη στο παράθυρο δέν κατάλαβα και εγώ πώς πέρασε ή ώρα. Έτοιμάζομαι γλήγορα, γλήγορα, παίρνω την σάνια μου και βγαίνω.

Είναι άκριτο ή ώρα και ή κίνηση του δρόμου άρχισε να γίνεται ζωηρότερη. Είς τα πεζοδρόμια οι ύπηρέτριες σκουπίζουν, πιο πέρα μερικά παιδάκια με την σάνια τους στο χέρι τρέχουν να προφθάσουν τό μάθημα και συζητούν ζωηρά. Τά μαγαζιά ένα-ένα άνοίγουν και κάνουν θόρυβο και όλοι τρέχουν να άναλάβουν την εργασία τους. Τά τραμ πηγαίνοντερονται γεμάτα κόσμο και τα αυτοκίνητα σφυρίζουν δυνατά. Τί κίνηση άλήθεια τό πρωί! Όλοι βιαστικοί τρέχουν να προφθάσουν για να παρευρεθούν των ώριμμένων ώραν της την εργασίας των. Βέβαια ή κίνηση αυτή πάλει έπειτα, ό καθένας εύρίσκει εις την εργασίας του, ό υπάλληλος εις τό μαγαζί του, ό εργάτης εις την δουλειά του και εγώ εις τό σχολείο.

Όρεσβία [Γ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρώτησε μία κυρά τό βλάδι που της πήγε αυγά: —Δικά σας είν' αυτά, μικρέ; —Όχι, της κότας μας, καλέ! Δόνιφαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άθήνα 42 δδός Ευριπίδου
την 13 Σεπτεμβρίου 1938

«ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΧΩΡΙΟ»

Μ' αυτόν τον τίτλο, ό παλαιός συνεργάτης μου καθηγητής κ. Άθανάσιος Χ. Παπαχαρίσης έξέδωσε μία συλλογή διηγημάτων. Είναι για παιδιά, είναι όμως και για μεγάλους, και πολλά απ' αυτά έχουν πρωτοδημοσιευθεί στο περιοδικό μου. Έξαιρετικά ώρατα διηγήματα, από τα καλύτερα που έχουμε στη γλώσσα μας. Γι' αυτό συστάινω θερμά τό βιβλίο του κ. Παπαχαρίση. Τιμάται δρ. 20 και βρίσκεται σ' όλα τα βιβλιοπωλεία. Μπορείτε να τό παραγγείλετε και στο συγγραφέα, δδός Άλκαίου 21, και να έσωκλήσετε στο γράμμα σας τό αντίτιμο σε γραμματόσημα.

Έλληνικό Άκρογιάλι τό διηγηματάκι σου δέν τό διάβασα ακόμη, αλλά βέβαια που δέν πρέπει ναποθαρρυνθής αν τυχόν άπορριφθ, αλλά να σταίλεις άλλο, που άσφαλώς θα είναι καλύτερο. Πολύ καλός ό βαθμός σου, εύγε. Να, από την Ίδρα κατ'αγεται κι' ό κ. Παπαδόπουλος. Όταν θα π'ες, να μου γράφεις τις έντοπώσεις σου.

Έγυχε, Τρισεύγενη, να μην έχω άρκετό χώρο την άλλη φορά και γι' αυτό δέν άπάντησα σε μερικά γράμματα. Τι με είχες ρωτήσει για τα ψευδώνυμα; δέν θυμώμαι πιά. Δέν μου τό ξανάγραφες; Είδα τί ώρα που περνάς και τί καλές γνωριμιές που κάνεις.

Έλαβα, Κυκλαμιά, μέσα στο γραμματάκι σου «μία από τις πρώτες κυκλαμιάς που άρχισαν να φυτρώνουν δειλά-δειλά στην Έκάλη». Πώς μου άρσες! Ένα λουλούδι καμμία φορά είναι όλη... ή φύση! Είδα τί ώρα που περάσατε στο Λουτράκι με τον Σαντό Νάναρχο που τον άσπάζομαι.

Πολύ ποιητικό τό γράμμα σου, Άνθος της Άνατολής. Πραγματικώς είν' ένα έξοχο θέαμα τό φεγγάρι δ'εαν, δλόγεμο, βγαίνει από τη θάλασσα. Άλλά μήπως κι' ό ήλιος είναι λιγώτερο; Γιατί έσύ μιλάς μόνο γι' άνατολή φεγγαριού και δύση ήλιου; Μήπως τό πρωί κοιμάσαι και δέν τον βλέπεις που βγαίνει;...

Έχεις δικιο, Σανθή Κωνσλίτσα, αυτά μου τά είχες γράψει και άλλοτε, αλλά τά είχα ξεχάσει. Έχω να κάμω, βλέπεις, με τόσες χιλιάδες παιδιά... Κι' όμως—καθώς λες κι' έσύ—υπάρχουν κι' άλλες χιλιάδες, περισσότερες, που δέν είναι παιδιά μου. Γι' αυτό τό πρέπει να έσοπαθώστε...

Κι' αυτές οι λέξεις, Τόμπολα, είναι μέσα στα τυπογραφικά λάθη. Όταν λέω ότι μία λέξη διαφέρει από μία άλλη «κατά ένα γράμμα», έννοα και άλλαγή, και προσθήκη, και άφαίρεση ενός γράμματος. Π.χ. κόρος-όρος (άφαίρεση), κόρος-σκόρος (προσθήκη), κόρος-Κόρος (άλλαγή). Ά, τί πολλά και ώραία ταξίδια που έκαμες!

Χαίρω που πέρασες καλά, Νεράϊδα του Δάσους, στην κατασκίνηση στο Σουνίου. Ναί, τό Μικτόν του 22 φυλλάδιου, άρ. 288, έχει ένα τυπογρ. λάθος: στην τελευταία λέξη, αντί ή θέλει κ. Ελνόντο όμως, γιατί τί γυρεύεις φωνήεν μέσ' στα σύμφωνα; Όσο για τό δεύτερο γράμμα της πρώτης είναι ο, αλλά δέν έπιασε καλά και φαίνεται σαν γιώτα.

Άλήθεια, Λαίς Μπροώνι, έλασα να σημειώσω στη «Χήνα» σου πως ήταν μετάφραση από τό γερμανικό, ένω έσύ τό είχες. Τό παρέλειψε δηλαδή ό τυπογράφος

και δέν τό θυμήθηκε να τό προσθέσω στη διάρθρωση. Για τις δύσκολες Άσκήσεις (Έλ-λιποσύμφωνα, Έπιγραφές έκ Τριπλής Άκροστιχίδος κτλ.), δέν έχεις δικιο. Τη στιγμή που τόσοι λύτες τις βρίσκουν, θα πή πώς δέν είναι άλυτες και δέν πρέπει να καταργηθούν, γιατί μαζί με τις εύκολες ή εύκολότερες, πρέπει να υπάρχουν πάντα και δυσ-τρείς δύσκολες. Πώς άλλοιως θα ξεχώριζαν οι ίκανώτεροι κι' άπαιωνότεροι λύτες; Ναί, όταν ένα κομμάτι είναι πολύ μεγάλο, τό βάζω καμμία φορά σε δυο συνέχειες, αλλά, φυσικά, πρέπει να είναι κι' έκτακτως ώραίο.

Δέν σε έλασα, παλιά μου Άδρα του Πηλίου, αν κι' είχες δυο χρόνια να μου γράφες. Πολύ μ' εύχαρίστησε τό γράμμα σου κι' έλπίζω στο έξής να είσαι λιγώτερο άμελής. Σου έστειλα τα φυλλάδια 22 και 31. Έλαβα και την άπάντησή σου στο Διαγωνισμό των Άευκων Δέξων, αλλά θα λάβης βέβαια μέρος και στους άλλους, άφου σου άρσας τόσο. Πρέπει να νανανέωσες και τό ψευδώνυμό σου.

Χάρηκα, Τσιγγάνικο Βιολί, που είσαι τώρα Άθηναία και σ' έχω πιο κοντά μου. Με γαί τό καινούργιο σπίτι. που θα τακτοποιήθηκες, βέβαια, ώστε να μπορείς να μου γράφεις άνετα και τό μεγάλο γράμμα που περιμένω. Σου έστειλα στη νέα σου διεύθυνση και τα φυλλάδια που ζήτησες.

Και σύ, Γαβριά, μου γράφεις σύντομα και βιαστικά, αλλά θα με άποζημιώσω τό μεγάλο γράμμα που περιμένω. Για τό κομμάτι σου άκουσε: Δέν πρέπει να έχης «άγωνιώδη άνυπομονή», γιατί συνήθως, έξαιτίας του πλήθους που λαβαίνω, ή κρίση μου άργεί. Έπειτα, μόνο αν άπορριφθ, θα σου πω για ποιους λόγους, δηλαδή θα σου κάμω μία σύντομη κριτική. Αν έγκριθ, θα τό ίδης δημοσιευμένο, και τότε αυτή θα είναι ή κριτική μου.

Κι' έγώ, Διακριτική, είμαι πολύ ίκανοποιημένη από τό βαθμό σου—18—και σου εύχομαι καλή πρόοδο και στην Γ' τάξη. Χαίρω που άρχισες τώρα να λαβαίνης μέρος και στους Διαγωνισμούς μου. Έβ, βέβαια, πολύ δύσκολο δέν είναι για ένα κορίτσι του Γυμνασίου, θέλουν όμως ύπομνη. Έλαβα τις λύσεις και την άπάντησή σου στο Διαγωνισμό Άευκων Δέξων.

Νεφέλη, αυτό σου έγκρινω, άφου ήταν έλεύθερο και στον κατάλόγό σου πρώτο. Σου έστειλα και τον Όδηγό που έλασα να σου τον σταίλω με τα φυλλάδια. Χαίρω πολύ για την έγγραφη σου, έλπίζω να μου γράφεις συχνά κι' εύχαριστώ που φροντίζεις και για τη διάδοσή μου. Ό κ. Ε. σε χαιρετά.

Χαίρω πολύ για τη «σύστασή» σου, Νεοέλλην. Είναι άξιόπαινος που έργασθηκες για να σπουδάσες και τώρα είσαι σε θέση να έξακολουθήσες να μορφώνεσαι έργαζόμενος. Σου ένεκρίνα τό ψευδώνυμο κι' έλπίζω να μου γράφεις συχνά. Εύχαριστώ και που θα με συστήσες στους φίλους σου.

Άπαντώ παραπάνω, Σωβριανόπουλο, στην Τόμπολα, κι' ή άπάντησή μου λύνει και τη δική σου άπορία. Τό «άγγελιοφόρος» λέγεται κι' «άγγελιαφόρος» ώστε δέν είναι τυπογραφικό λάθος. Εύσημα παίρνουν βέβαια και οι «έκτος Διαγωνισμού», όωρο μόνο δέν παίρνουν, άφου πήραν ήδη για τό ίδιο βραβείο. Γιατί «έκτος διαγωνισμού» τίθεται ένας διαγωνιζόμενος όταν πήρε ήδη ένα βραβείο σε προηγούμενο δημοσιευμένο Διαγωνισμό, και δέν άξίζει, στον νέο, γι' άνωτερο.

Έχεις πολύ δικιο, Ροζελάντια ή Φύσις είναι τό καλύτερο βιβλίο, κι' όταν ζή κανένας μέσα σ' αυτήν—για λίγον καιρό, έν-

νοω—δέν έχει ανάγκη να διαβάξω κι' άλλα. Έτσι και σύ θα ξαναγίνης «βιβλιοφάγος» τώρα που θα γυρίσες στην Άθήνα, να κάμης τον τελευταίο χρόνο της σχολικής σου ζωής. Άν ήξερα πως ή άπάντησή μου θα σ' εύρισκε στα Τρίκαλα, θα σου έγραφα να μου χαιρετήσες τη φιληνάδα σου τη Λούκα...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Άπορρίπτονται: «Φύσα βοριά» του Ούγου Καπέ. Έχει κάποια πνοή, αλλά γενικά είναι άτεχνο και πολύ έκτενές. Τρία τέσσερα τρίτα θα ήταν άρκετά, φτάνει να είχαν τριούμι.—«Καλοκαιρινές φλυαρίες» της Ρ. Τό περιεχόμενο δικαιολογεί τον τίτλο. Άν οι φλυαρίες περιορίζονταν στο μισό, και τό κομμάτι θα κερδίζε, και στη Σελίδα θα μπορούσε να δημοσιευθ, γιατί με την έκταση που έχει τώρα είναι αδύνατο.—«Είκοσες» της Μάρισσας Δαλίνας. Καλό ως ιδέα και μερικές εικόνες πολύ χαρακτηριστικές, έπρεπε όμως να είναι όλες άπόλυτες. Δηλ. αυτό που παρουσιάζει πως γίνεται τό βράδυ π.χ., να γίνεται, τότε μόνον και όχι σ' άλλη ώρα. Αυτό συναντάται μόνο στην πρώτη εικόνα. Τό δέντρο μπορεί να τριέξω όποιάδήποτε ώρα και τό ρούκι δέν κελαρύζει μόνο τό βράδυ, αλλά όλο τό είκοσιτετράωρο. Άς συμπληρώσω τις παρατηρήσεις της ή Μ.Δ. και άς τό έναρτοίλξω.—«Όνετρα φτωχού παιδιού». Ύπερβολικά συμβολικό. Σε μεταφέρει άπότομα από τον κόσμο των όνειρων στον ύπαρκτο κόσμο και δέν καταλαβαίνεις τί θέλει καλά-καλά να δείξω ό συγγραφέας. Γενικά πολύ άνακατεμένο και πολύ άουναπές.—«Τό Κάστρο» του Σωττικού. Τό κάστρο που μιλάει παραλείπει ν' αναφέρει τό ούσιωδέστερο: την ένδοξη πολεμική εποχή του, που τότε ούτε κοδικοί θα τό πλησίαζαν ούτε λουλούδια θ' άνθιζαν στην περιοχή του. Άς διαδάξω τό Ε. τό πούημα του Γ. Άθάνα «Έδω σ' αυτά τα κάστρα» για να ιδή μία παρόμοια εικόνα, αλλά πόσο παραστατικά ζωγραφισμένη. Τό άλλο καλούται και θα δημοσιευθ.—Θά έξακολουθώ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Περιδικούλης, ά. (ΘΚ). Ναπολιτάνα, κ. (;);. Νεφέλη, κ.(ΝΚ).Κεφαλονίτικα «Έλατο, ά. (ΓΜ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Φρόσω Παπαδοπούλου (ή θεία σου άνανέωσε τη συνδρομή σου κι' εύχαριστώ πολύ) σου έστειλα και τα φυλλάδια που σου έλειπαν. Άσπρον Γλάρον (έστειλα 5 τετράδια) Στέφανον της Δόξης (σου άπήντησα και στο προηγούμενο· για τό κομμάτι σου δέν θυμώμαι, αλλά θα ίδης σε λίγο, και ίσως θα είδες, την τύχη του φωτογραφίες βραβευμένων θα δημοσιεύσω προσέχως) Ντέντεντ-Φάντασμα (άφου δέν τελείωσε ή προθεσμία, είχες κάθε δικαίωμα να συμπληρώσες την άπάντησή σου, να σταίλεις δηλαδή άλλη τελειότερη περιμένω) Τόμ Σάγες (δέν θυμώμαι να έλαβα άλλο σου γράμμα· όχι, ή άλλαγή πρέπει να πληρωθ, ναί, για μικρά ποσά δέχομαι και γραμματόσημα) Ζακυνθινούλαν (περμένω χαιρετίσματα) Έδωδιαν Ρόδου (μετά τις έξετάσεις λοιπόν, να μου γράφεις και ταποτελέσματα) Νικολάϊαν Α. Μισοϊάνη (εύχαριστώ πολύ για τό έσπαθωμα) Τάμ-Τάμ (έλαβα τό κομμάτι σου έστειλα 15 τετράδια) Διάναν (έσταλα 10 τετράδια· έλαβα και τις Μαγικές Εικόνες της Όρεσβίας, πολύ καλές) Σαν-

